

Jus Canonicum In V. Libros Decretalium Distributum

novâ Methodo explicatum, Omnibus Capitulis Titulorum (qui in Antiquis, & novis Libris Decretalium continentur) promiscuè & confusè positis, in ordinem doctrinæ digestis. Adjunctis Aliis Quæstionibus Connexis, Quæ Ad Plenam Cujusque Tituli, Aut Materiæ Cognitionem, Et Expositionem Pertinent. ...

Respondens Libro tertio Decretalium, In Quo De Obligationibus, Beneficiis, Aliisque Juribus Clericorum saecularium, & Regularium agitur ...

Pirhing, Ehrenreich

Dilingae, 1676

Titulus XLV. De Reliquiis, & Veneratione Sanctorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98275](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98275)

» dotium, (inclusivè) initietur, & in Officio Sacer-
 » dotis ministrare permittatur; quia non intelligitur
 » iteratum, quod ambigitur, vel nescitur factum:
 » nec malè de Sacramento (Baptismi) lentitur, cum
 » non ex Religionis contemptu: sed ob necessita-
 » tem (vel ignorantiam facti) non suscipitur. Cer-
 » tè de illo, qui natus est ex Christianis parentibus,
 » & inter Christianos est in Fide educatus, tam vio-
 » lenter præsumitur, quod baptizatus fuerit, ut hu-
 » jusmodi præsumptio pro certitudine sit habenda,
 » donec evidentissimis argumentis contrarium fue-
 » rit probatum.

V. Hinc colligitur primò. Quòd Baptismus flumi-
 nis nihil profit, non tantum, si omnino non conte-
 rat: sed etiam cum non ritè, secundum formam
 Ecclesiæ confertur; quia paria censentur, aliquid om-
 nino non fieri, vel non ritè fieri, *Abb. hic n. 1.* Colligi-
 tur secundò, quòd actus, qui necessariò, ac specificè de-
 bet impleri, seu fieri, si dubitetur, an sit factus, iterari
 debeat, *Abb. hic n. 2.* Colligitur tertio. Quòd valde
 vehemens præsumptio, quæ stat pro aliquo, transfe-
 rat onus probandi contrarium in adversarium, adeo-
 que admittitur contra illam probatio: sed non nisi e-
 videntissima, *Abb. hic n. 3. & 4.*

TITVLVS XLIV.

DE CUSTODIA EUCHARISTIÆ,
CHRISMATIS, ET ALIORVM
SACRAMENTORVM.

I. N hoc Titulo duo continentur
 Capitula, in quorù primo, quod
 est desumptum ex Concilio Ge-
 nerali Lateranensi, c. 29. statuit In-
 nocentius III. ut in cunctis Eccle-
 siis Chrisma, (hoc est, Oleum
 mixtum balsamo, benedictum ab Episcopo, pro Sa-
 cramento Confirmationis, & Oleum simplex be-
 nedictum, pro Sacramento extremæ Unctionis,
 quo inunguntur infirmi) & Eucharistia, fideliter
 sub clavibus asserventur: alioquin si is, ad quem
 spectat custodia, incautè, & negligenter ea custo-
 dièrit, tribus mensibus ab Officio suspendi debeat:
 & si per ejus incuriam aliquid nefandum cõtigerit
 (v. g. furtum sacrilegum, vel sortilegia) graviore
 pœnâ (ad arbitrium Judicis: cum hîc non deter-
 minetur, *Gl. hic V. Gravior;*) punietur. Ex quo
 patet, quòd quis propter culpam, & negligentiam
 commissam in Officio, tenetur ad omnia damna re-
 sarcienda, quæ ex illa culpa sequuntur, ita, ut puniri
 possit, ac si ipse illa intulisset; nam qui occasionem
 damni dat; damnum dedisse videtur, c. *Sape* 3 § 0. *dis.*

§ 0. l. *Qui occidit* 3 § 0. §. *In hac quoque*; ff. *ad leg. Aquil.*
Gl. cit. loc. Abb. hic n. 2.

II. Præterea in c. *Relinquit*; 2. eodem, idem
 Innocentius III. in dicto Concilio Lateranensi, c.
 19. prohibuit, ne suppellectilia, sive propria Cle-
 ricorum, sive aliena Laicorum, in Ecclesiis ponan-
 tur, seu admittantur: nisi propter hostiles incur-
 sus, aut repentina incendia, vel alias necessitates
 urgentes, ad eas oporteat habere refugium: ita ta-
 men, ut cessante necessitate, hujusmodi res ex Ec-
 clesia removeantur, & ad pristina loca reportentur;
 nam, quod ob certam causam concessum est, debet
 illâ cessante, revocari, *Abb. hic not. 3.* Præcipit
 quoque Papa, ut Oratoria, vasa, Corporalia, &
 Pallæ Altaris, & vestimenta Ministrorum Ecclesiæ
 munda, & nitida conserventur; nimis enim abusu-
 dum videtur in sacris hujusmodi sordes negligere,
 quæ dedecere etiam in vestibus profanis, sive
 privatorum. Ex quo textu infert, *Abb. hic not. 2.*
 quòd tempore necessitatis possunt Ecclesiæ, seu Tem-
 pla muniri contra hostes, & defendi per milites, quia
 quod non est licitum in lege, necessitas facit licitum, c. *Quod*
non est; 4. *infra de Reg. Jur.*

TITVLVS XLV.

DE RELIQUIIS, ET VENERATIO-
NE SANCTORVM.

Extat hic Titulus etiam in Sexto, Clementinis, & Extravagantibus communibus.

§. I.

De Veneratione, & Canonizatione
Sanctorum.

I.

» DE hac agitur in c. *Audivimus*; 1. h. t. Ubi re-
 » fertur, quòd quidam hominem quendam in
 » ebrietate occisum, quasi Sanctum venerabantur,

Verùm Papa Alexander III. mandavit, ne illum
 præsumant de cætero colere; partim quia pro occi-
 sis in ebrietate (si ea sit voluntaria, ac plena) pri-
 vans omnino usu rationis, adeoque peccatum mor-
 tale, *Gl. hic V. Cum vix* non orat, aut vix orat Ec-
 clesia: partim quia licet per eum miracula fierent,
 non liceret, absque auctoritate Romanæ Ecclesiæ,
 illum pro Sancto venerari.

II. Pro explicatione hujus cap. notandum est.

md. Neminem posse publicè coli pro Sancto, nisi canonizatum. Est autem Apotheosis, sive Canonizatio ritus, quo aliquis Sanctus per Papam Albo, seu numero Sanctorum adscribitur, & publicè, ac solenniter, canonicè, & regulariter præmissa scilicet diligenti inquisitione super vitæ, morumque probitate, & miraculorum veritate, juxta c. *Venerabili*; 52. de testib.) declaratur, definitur, ac statuitur, ut tanquam Sanctus ab omnibus honoretur, & de ipso, sicut de alijs Sanctis ejusdem conditionis certà die, quotannis, solenne Officium celebretur, ut tradit *Hostiens. hic V. Venerantur*; post princ. Hoc autem procedit, quoad publicam venerationem, & cultum; nam privati, & in occulto, bene potest quis colere, & invocare eum, quem putat esse sanctum, *Abb. hic num. 3.*

III. Notandum secundò. Solus Romanus Pontifex potest aliquem in Sanctorum numerum, seu Catalogum referre, prout apertè sumitur ex hoc c. & ex communi docet *Azor p. 2. Instit. lib. 5. c. 6. q. 1.* Rationes autem plures affert *Hostiens. hic col. 3. & Gl. in c. unic. V. Sedis Apostolicæ*; h. t. in 6. Primò. Quia hæc est una ex majoribus causis, quæ referendæ sunt ad Sedem Apostolicam, c. *Majores*; 3. in princ. de Baptism. Secundò. Quia Miracula attribuntur Fidei, sicut & opera, quæ testantur alicujus sanctitatem, Fidei Ecclesiæ innuntur, ergo hæc examinare, & approbare, pertinet ad solum Papam, cujus est quæstiones Fidei definire, c. *Quoties*; 12. caus. 24. qu. 1. Tertiò. Quia ad Papam spectat, declarare dubia SS. Scripturarum, c. *Per Venerabilem*; 13. §. *Rationibus*; *Qui filii sint legitimi*, &c. Ergo multò magis dubia Sanctitatis; quia circa majora majus periculum vertitur, idè quæ cautius est agendum, c. 3. in princ. de elect. in 6. Quartò. Ne populum decipi contingat, propter multorum Episcoporum simplicitatem, arg. *hujus c.* Quintò. Ne Sancti nimium multiplicentur, & sic devotio crescat, & sanctitas vilescat, arg. c. *Episcopi*; 3. dist. 80. Addi potest alia ratio ex S. Augustino, apud *Fagnan. hic num. 27.* quia sicut solius Christi est, homines sanctificare: ita solius Papæ, qui est Vicarius Christi, hominum Sanctitatem manifestare, & approbare: & cum solus Papa sit Caput totius Ecclesiæ, ita, & ad illum solum spectat, toti Corpori Ecclesiæ proponere aliquem colendum, ut Sanctum. *Incent. hic nu. 2.*

Ex quo infertur, quòd Episcopi non possint canonizare aliquem, etiam pro suis Diocæsi-bus tantum: imò nec Legatus à Latere, ne quidem ex speciali commissione S. Pontificis; quia is non potest delegare alteri res Fidei. Nec denique etiam Concilium Generale, absque Romani Pontificis auctoritate, *Barb. incit. c. 1. n. 7. & 8.* & alij apud ipsum.

IV. Notandum tertiò. Ad Canonizationem alicujus Sancti requiritur, tum Fidei, & aliarum Virtutum merita, sive Sanctitas morum: tum miracula, quæ excedant vires, & potentiam naturæ, ita tamen, ut sola miracula non sufficiant, sine vitæ probitate; quia quandoque etià per malos, & peccatores fiunt miracula, saltem apparentia, c. *Teneamus*; 56. & c. *Prophetavit*; 79. caus. 1. q. 1. ut patet in Magis Pharaonis, & *Matth. 7.* dicitur, *Nonne in nomine tuo Dæmonia ejecimus*, & tamen audient à Christo, nunquam novi vos, quandoque etiam fiunt miracula ex dono DEI, & non

ex merito, ut in Regibus Franciæ, idè quæ numerantur miraculorum virtus inter gratias gratis datas, quæ non supponunt in operante necessariò gratiam sanctificantem. Tum quia Fides præ cæteris virtutibus, in miraculis operatur, ita, ut aliqui propter fidem, quam habent, operentur miracula, etiam sine charitate, juxta illud Apostoli 1. Cor. 13. *Etsi habeam omnem fidem, ita, ut montes transferam, charitatem, autem non habuero &c. nihil mihi prodest*, cum fides sine charitate sit mortua. Tum denique, quia alioqui facillè possent decipi fideles, si sola miracula sufficerent ad Canonizationem, cum hæc sint deceptioni obnoxia, & difficulter possint vera à falsis quandoque discerni, *Innocent. hic num. 1. Hostiens. col. 2. & Abb. num. 4.* Neque tamen etiam sola vitæ probitas sufficit, sine miraculis, licet sufficiat ad finem beatitudinis: sed miracula etiam requiruntur in testimonium sanctitatis, juxta Constitutionem Gregorij IX. quæ incipit. Cum dicat Dominus, cujus verba refert *Fagn. incit. c. 1. n. 13. h. t.*

Porro, quod dictum est, ad Canonizationem Sancti requiri, ut priùs diligenter inquiretur, & cognoscatur de sanctitate vitæ, & miraculis, id intelligendum est: si quis in SS. Confessorum numerum sit referendus. Sin autem in numerum SS. Martyrum, tunc inquirendum est de miraculis ab eo patrat, & de causa passionis ipsius, num videlicet in Fidei Christianæ testimonium, vel propter Legem DEI, aut Virtutem aliquam, mortem obiit. *Hostiens. in summa*; h. t. num. 3. *Silvest. V. Canonizatio*; quæst. 2. *Azor cit. c. 6. qu. 7. §. Si verò.* Nunc verò ista inquisitio, & examen accuratum commissum est Congregationi Cardinalium, quæ est instituta circa Ritum, & Ceremonias. Modum autem, & ordinem procedendi in Canonizatione Sanctorum exponit *Hostiens. incit. 1. h. t. col. 1. & 2.*

V. Præterea in cap. *Gloriosus*; unic. h. t. in 6. Bonifacius VIII. præcipit, ut Festa XII. Apostolorum, IV. Evangelistarum, & IV. Doctorum Ecclesiæ, scilicet Gregorij, Augustini, Ambrosij, & Hieronymi, annis singulis, sub Officio duplici solenniter celebrentur.

VI. In *Clement. verò*, si Dominum unic. h. t. præcipitur in virtute S. Obedientiæ, ut Festum Corporis Christi solenniter, & devotè celebretur, singulis annis. Feriâ V. post Octavam Pentecostes, & certæ Indulgentiæ conceduntur ijs, qui in Festo, vel infra Octavam, Officio, vel Horis Canonicis intererunt. Norat autem hic *Barb. n. 5.* Quòd annus Ecclesiasticus, quantum ad Indulgentias, computetur à primis Vesperis, usque ad secundas Vesperas diei sequentis inclusivè.

VII. Item in *Extravag. Cum præ excelsa*; 1. h. t. Inter communes, Sixtus IV. statuit, ut qui, in ipso die Conceptionis B. Mariæ Virginis, & per ejus Octavas, Missam, & Officium ejusdem immaculatæ Conceptionis devotè celebraverint, & dixerint, easdem Indulgentias consequantur, quas lucrantur Christi fideles in Festo Corporis Christi, juxta *Clement. unic. h. t.*

VIII. Denique in *Extravag. Grave nimis*; 2. eod. Idem Papa statuit, Prædicatores Verbi DEI, vel quicunque alij, qui præsumunt asserere, mortali-ter peccare, vel esse hæreticos illos, qui defendunt

Rrr r 2

B. Virg. »

Tomus III.

„ B, Virginem DEI Matrem esse conceptam, sine
 „ peccato originali: & vice versâ hæreticos esse, vel
 „ mortaliter peccare eos, qui asserunt, esse conceptam
 „ in peccato originali: item qui affirmant, peccare
 „ graviter eos, qui Festum immaculatæ Conceptionis
 „ celebrant, aut Concionibus hujusmodi inter-
 „ sunt, sententiam excommunicationis, ipso facto,
 „ incurrere, Papæ reservatam; cum nondum sit à Ro-
 „ mana Ecclesia, & Apostolica Sede decisum.

Hanc Constitutionem innovavit Concilium Tridentinum Sess. 5. in Decreto de peccato Originali, in fine. Idque postea Paulus V. extendit, die 31. Aug. Anno 1617. prohibens, ne in posterum ullus audeat, in publicis Concionibus, Lectionibus, Conclusionibus, & alijs quibuscunque actibus publicis asserere, quodd Beatissima Virgo fuerit concepta cum peccato originali, ita tamen, ut negativam opinionem, quod non sit concepta in peccato originali, in publicis actibus asserentes; aliam opinionem non impugnent, nec de ea aliquo modo agant, sub censuris, & pœnis prædictarum Constitutionum, *Barbosi in cit. c. Extravag. 2. n. 3. h. t.*

§. II.

De Reliquiis Sanctorum, earumque veneratione.

IX. De his agitur in c. Cum ex eo; 2. & ult. h. t. quod est desumptum ex Concilio Generali Lateranensi sub Innocentio III. Nam quoniam quidam „ Sanctorum Reliquias exponunt venales, & eas in-
 „ differenter, ac passim ostendunt, propter quod
 „ sæpe Christianæ Religionis detrahitur; ideo statuit
 „ Concilium, ut antiquæ Reliquiæ de cætero extra
 „ capsam non ostendantur, nec venales exponantur.
 „ Inventas autem de novo nullus publicè venerari
 „ præsumat, nisi prius auctoritate Romani Pontifi-
 „ cis fuerint approbatæ. Prælati verò Ecclesiastici
 „ non permittant eos, qui ad eorum Ecclesias, ve-
 „ nationis causâ, accedunt, vanis hujusmodi fi-
 „ gmentis, aut falsis documentis decipi, sicut in ple-
 „ risque locis, occasione quæstus, fieri consuevit.

X. Pro declaratione hujus cap. Notandum primò. Reliquias Sanctorum vendi non posse, prout habetur hic, & in l. Nemo; 3. C. de SS. Eccles. Ratio est, tum quia res sacræ, quales sunt Reliquiæ, non sunt in dominio alicujus, nec pretij æstimationem recipiunt, l. Sacra; 9. in fine, ff. de rer. divis. adeoque nec vendi possunt; quia sine pretio non consistit venditio, §. Item pretium; Instit. de empt. & vendit. Tum quia spiritualibus annexa vendi non possunt, sine labe simoniæ, c. Querelam; 15. de Simon. c. De jure; 16. de jure patron. Gl. hic V. Venales; not. 1. Idque indubitatum est, si vendantur ratione Benedictionis, aut pluris, ratione illius: secus, si ratione solius materiæ, ex qua conficiuntur, v. g. Agnus Dei, vel impenfarum in eis conficiendis, aut deportandis factarum, *Sanch. lib. 2. mor. c. 43. n. 29.*

Notandum secundò. Reliquiæ Sanctorum non debent exponi, sive extra capsam, seu loculum, in quo sunt conditæ, populo ostendi; ne detur occasio detractoribus obloquendi, dum videntes ossa, pelle, & carnibus denudata, dicunt, hic, si fuisset Sanctus,

non fuisset ita corpus ejus corruptum; cum tamen meminisse deberent, omnibus generaliter dictum, *Gen. 3. Pulvis es, & in pulverem reverteris*, exceptis illis, qui ex speciali gratia à corruptione sunt præservati, *Hofstiens. hic V. Extra Capsam, & Abb. notat. 2.* præsertim verò prohibetur hujusmodi expositio Reliquiarum, quæstus gratiæ, ut largiores fiant oblationes; nam, & Reliquiæ exinde vilescunt, & notatur à Laicis avaritia Clericorum, *Hofstiens. hic V. Non exponantur.* Putat tamen *Sanch. cit. c. 43. nu. 22.* non prohiberi hic Reliquiarum ostensionem, etiam si principaliter fiat, ad acquirendas largiores oblationes, vel elemosynas, dummodo eæ non deducantur in pactum, nec principaliter intendatur, tanquam illius ostensionis pretium: sed tantum, tanquam elemosynæ gratis oblatæ; quia hoc principaliter intendere, non est Reliquias venales exponere, adeoque non est Simonia.

Notandum tertio. Non licet Reliquias de novo inventas venerari publicè, nisi auctoritate Romani Pontificis prius fuerint approbatæ, ut habetur in cit. c. 2. h. t. Id autem intelligendum est de Reliquiis omnino novis: nam si certum sit, Reliquias de novo inventas esse alicujus Sancti antiquitus approbati, quia cum illis inventa est scriptura, seu instrumentum authenticum, de hoc fidem faciens, non habet locum hæc prohibitio: secus est, si esset dubium, tum enim sine auctoritate Papæ, non liceret illas publicè colere. *Hofstiens. hic V. de novo; Joan. Andr. n. 3. Abb. nu. 1. not. 3.* Dixi publicè, nam privatim, & occultè illas venerari, non est prohibitum; prout sumitur ex hoc c. V. Publicè per sensum contrarium, *Hofstiens. eodem; Sanch. c. l. n. 4.* sicut de Sanctis, non canonizatis, etiam supra dictum est.

XI. Porro hæc distinctio inter Reliquias omnino novas, & antiquas, quæ de novo inventæ sunt, non est sublata per Concilium Tridentinum, Sess. 25. in Decreto, de Invocatione & Reliquiis Sanctorum, ubi statuitur propè finem, nulla admittenda esse nova miracula, nec novas Reliquias recipiendas, nisi recognoscentæ, & approbante Episcopo, qui simul, atque de ijs aliquid compertum habuerit, adhibitis in consilium Theologis, & alijs pijs viris, ea faciat, quæ veritati, & pietati consentanea judicaverit. Nam Concilium Lateranense relatum in cit. c. 2. h. t. non prohibet, colere, etiam publicè, Reliquias de novo inventas Sanctorum, jam ab antiquo Canonizatorum, vel Beatificatorum, sine auctoritate Papæ, ideoque etiam Concilium Tridentinum, quando ait, novas Reliquias, non esse recipiendas, nisi approbante Episcopo, intelligi debet, quod loquatur de Reliquiis, de novo inventis Sanctorum: non autem de Reliquiis omnino novis, alicujus nondum canonizati, aut beatificati, tales enim Reliquiæ, non possunt publicè coli, sine licentia Papæ, juxta Concilium Lateranense in cit. c. 2. h. t. quia vitanda est jurium antiquorum correctio, nisi contrarium sit jure novo expressum: præsertim verò Decreto Concilij Generalis non censetur derogatum: nisi sit addita clausula, expressè derogatoria ejusdem: sed potius jura iuribus concordanda sunt, c. Cum expediat; 29. de Elect. in 6. *Agor. 1. lib. 9. c. 8. q. 8. Sanch. cit. c. 43. n. 10. & 14.* Confirmatur, quia alioqui posset Episcopus publicè venerationi exponere novas Reliquias alicujus non ca-

nonizati, & sic indirectè etiam Sanctos in sua Diceret canonizare, & cuius liceret, cum licentia solius Episcopi, aliquem etiam publicè colere, tanquam Sanctum: quod est contra communem Dd. sententiam, & antiquam Ecclesiæ Romanæ consuetudinem, ut rectè notat *Fagnan. in cit. c. 2. n. 6. h. t.* Neque verò obstat, quod S. Congregatio Cardin. Conc. Trid. responderit, supra allatum Decretum Concilij Trid. intelligendum esse, non tantum de miraculis personarum canonizatorum: sed etiam de miraculis personarum non canonizatarum, prout refert *Barbos. in c. 2. n. 4. h. t.* ergo idem etiam dicendum de Reliquiis, ut infert *Barbos. c. l.* Verum longè diversa est ratio inter nova miracula, & novas Reliquias: nam de jure communi potest Episcopus inquirere, & recipere testes, super miraculis, & vitâ alicujus canonizandi, juxta *c. Venerabili; 25. de testib.* Unde etiam Decretum Concilij Trident. intelligitur generaliter de novis miraculis, non solum Sancti jam canonizati: sed etiam primum canonizandi, nihil absurdum sequitur, nec ulla juri antiquorum correctio, sicut sequeretur, si intelligeretur de Reliquiis omnino novis. Accedit, quod etiam Episcopus cognoscat de miraculis nondum canonizati: non tamen idèd licet, eum publicè venerari, tanquam Sanctum, sine auctoritate Papæ, *c. i. h. t.* Secus est, si Episcopus approbaret Reliquias alicujus nondum canonizati; quia sic Sanctum novum in Ecclesiâ introduceret, cum tamen in fine citati Decreti Tridentini addatur. *Ut ab Episcopo nihil inconsulto Rom. Pontifice, novum, aut in Ecclesiâ hæcenus institutum decernatur.* Quare nec de jure communi, neque ex novo Decreto Concilij Tridentini potest Episcopus approbare Reliquias, omnino novos, id est Sancti ab antiquo non approbati; ut bene ostendit *Fagn. in cit. c. 2. n. 9. h. t.* contra aliquos modernos. Illud hic addendum, quod sufficit, si de Sanctitate personarum per traditionem, aut universalem Ecclesiæ consensum constet; quia hæc Canonizationi æquipollet, nam antiquitus non servabatur solennitas Canonizationis, quæ modò in usu est, *Sanct. c. l. n. 11.*

XII. Quærunt hic præterea Canonistæ, an Episcopus, sine Papæ licentia, possit Corpora Sanctorum, vel eorum Reliquias ab una Ecclesia ad aliam transferre? Negat, id posse Episcopum, *Gl. in c. Corpora; 37. v. Principis;* id est, Papæ, *dis. 1. de Consecr. Hostiens. in cit. c. 2. v. Nec exponantur, & Ioan. Andr. num. 2.* & alij, qui dicunt, id esse verum, etiam de alijs corporibus defunctorum, postquam perpetuæ sepulturæ sunt tradita, ut sine consensu Principis transferri non possint: juxta *l. fin. c. de Religios. & sumpt. fun.* alioquin verò, si necdum sepulturæ sunt tradita, possunt, sine alterius alicujus auctoritate, transferri ad alium locum Religiosum, *l. Si necdum; 10. c. eod.*

Sed probabilius est, Episcopum, saltem cum consensu Capituli, posse transferre Corpora, & Reliquias Sanctorum, ab una Ecclesia ad aliam, etiam sine licentia Papæ, ut docet *Silvest. v. Reliquia; 9. 3. Sanct. lib. 2. mor. c. 43. nu. 25. Fagn. in cit. c. 2. n. 15. h. t.* Licet *n. 33. ibid.* etiam in oppositam sententiam inclinet. Ratio est, quia Episcopus potest in sua Ecclesia, quæcunque Conditor Canonis, sive Papa sibi expressè non reservaverit, *c. Super; 29. & ibi Gl. v. non*

retinuit; de sent. excomm. c. Ansi Clerici; 4. §. De adulteriis; & ibi Gl. v. retinuit; de Judic. At hic casus nulli in jure recensetur inter casus reservados Sedi Apostolicæ. Idque sumitur ex Concilio Moguntinensi, quod refertur in *cit. c. Corpora;* ubi dicitur: *Corpora Sanctorum nullus transferre presumat, sine consilio Principis;* id est Regis, vel Imperatoris, *Gl. margin. Turrecremata; v. Principis; & non Papæ,* ut vult *Gl. Ordinaria; ibid. vel Episcoporum, Sanctæque Synodi licentiâ.* Nam cum translatio SS. Reliquiarum, seu Corporum sit actus spiritualis, non debet auctoritate, & jussu Imperatoris, vel Principis sæcularis fieri, cui nulla est de rebus Sacris, seu spiritualibus disponendi facultas, *c. 1. §. Cumque lecta; dis. 96. c. Solita; 6. de major. & obed. quamvis consilium etiam à Laicis requiri possit, secundum SS. Canones, c. Ad nostram; 3. junct. Gl. v. Quæritur de consuet.* Quare in *cit. c. Corpora;* verba illa, *sine consilio,* sunt appositæ, respectu Principis, & ad illum tantum sunt referenda, ita, ut sensus sit, Corpora Sanctorum non transferuntur, sine consilio Principis, vel licentia Episcoporum, sanctæque Synodi, *Fagnan. in cit. c. nu. 23. h. t. Consentit Text. in l. Offa; 8. in princ. ff. de Relig. & sumpt. fun.* ubi prohibetur corpus illatum in sepulchrum effodi, sine permisso Pontificali, vel jussu Principis. Requiritur tamen, ad transferenda Corpora Sanctorum, præter licentiam Episcopi, etiam consensus Capituli; quia est res gravis, causæ autem graves expediri debent, non nisi cum consensu Capituli, juxta *c. 1. & tot. Tit. De his, quæ sunt à Prelatis &c.* maxime, quia hic agitur de alienatione quodammodo rerum Ecclesiæ: est enim hujusmodi translatio species quædam alienationis, cum Corpus, quod aliquo modo spectabat ad unam Ecclesiâ, alteri tradatur: Et ideo etiam in *cit. c. Corpora;* quando est sermo de Episcopo, copulativè adiungitur, & *Synodi licentiâ,* quod *Turrecrem. ibid. v. Synodi exponit,* id est, Clericorum majoris Ecclesiæ, adeoque Capituli Cathedralis, quod aliquando appellatur Concilium, ut in *c. Placuit; 51. & ibi Gl. v. Concilio scilicet Clericorum, caus. 12. q. 2.* Requiritur etiam justa causa, ita, ut sine illa non valeat translatio corporum; cum sit species quædam alienationis, ut dictum, *Fagn. in cit. c. 2. n. 29. & 3. seqq.* Nec obstat, quod in Concilio Aquilensi *1. in Tit. de Relig. SS. habetur,* quod Corpora Sanctorum transferri non possunt, sine Sedis Apostolicæ licentia; nam illud Provinciale tantum Concilium fuit, nec confirmatum à Sede Apostolica, ideoque extra Provinciam non habet vim Canonis, *Fagn. c. l. num. 33.*

Illud hic addendum, quod furtiva subtrahio SS. Corporum, vel Reliquiarum, etiam devotionis causâ, facta, sit peccatum sacrilegij: nisi essent in locis infidelium condita, dum auferretur sacrum de sacro loco, vel sacrum, de non sacro: neque sine injuria Ecclesiæ, in quibus sunt condita, & perpetuæ sepulturæ tradita, neque ipsorum Corporum, aut Reliquiarum, talis ablatio, sine legitimi Superioris auctoritate, fieri potest, & devotio exercenda est, sine injuria alterius, *Turrecrem. in cit.*

c. Corpora; in respons. ad 3. dis.

1. de Consecr.